

dende Ord fra de forskellige Organer, der har haft Sagen til Erklæring. For nogle af disse Erklæringer gælder det, at der for deres Udstedere er knyttet saa betydelige økonomiske Interesser til Sagens Ordning, at det maa forudses, at Erklæringernes Betydning paa dette Grundlag vil blive anfægtet. Mindretallet lægger ej heller afgørende Vægt paa den fra disse Sider fremkomne Kritik, om end ingen vil kunne benægte, at den er sagligt særdeles vel underbygget.

Derimod maa Mindretallet lægge afgørende Vægt paa, at Dommerforeningen og det staaende Retsplejeudvalg bestemt har fraraadet Bestemmelsen. Mindretallet nødes dog til at gøre opmærksom paa, at den Enstemmighed, hvormed Udtalelsen fra sidstnævnte Udvalg fremtraadte, for saa vidt maa siges at være afsvækket, som eet daværende Medlem, nemlig nærværende Udvalgs Formand, nu har tilkendegivet, at han anbefaler Forslaget. Mindretallet bemærker herved, at det nu foreliggende Forslag efter dets Skøn ikke paa afgørende Maade skiller sig fra det da foreliggende (se Rigsdagstidende 1927—28, Tillæg B. Sp. 2315, Erklæringens 3die Stykke).

Mindretallet henviser endvidere til den af Professor Vinding-Kruse afgivne Erklæring, der findes optaget i Landstingsudvalgets Betænkning.

Af principielle Betæneligheder skal Mindretallet anføre følgende:

Man paalægger ved denne Ordning Dommerkontoret et Arbejde, der i sin Karakter er rent privat økonomisk. Det kan maaske forsvares at betegne det som administrativt, judicielt er det under ingen Omstændigheder. Her foreligger altsaa en Sammenblanding af administrativ og judicial Virksomhed for Dommernes Vedkommende, som man i øvrigt ved Retsplejelovent har stræbt at komme bort fra.

Mindretallet bringer herved i Erindring den ved Højesterets Dom af 21. Juni 1903 (U. f. R. 1923 A. 821) afgjorte Sag angaaende Fordelingen af Forretningerne mellem de frederiksbergske Dommerem-

beder. Ved denne Dom sloges det fast, at Bestemmelsen i § 5 i Tjenestemandsløven af 12. September 1919 (og i den nu gældende Tjenestemandsløve) om Tjenestemandens Forpligtelse til at underkaste sig senere Forandringer i hans Tjenesteforretningers Omfang og Beskaffenhed i og for sig maa finde Anvendelse ogsaa paa Dommere, men maa begrænses af den særlige Regel om Dommeres Uafsættelighed i Grundlovens § 71.

I Tidsskrift for Retsvidenskab 1925, S. 454—55, refereres denne Dom af Højesteretsdommer Orlík med følgende Tilføjelse:

„En vis Omlægning af et Dommerembede maa kunne foregaa, naar den ikke gør Embedet til et væsentlig andet og byrdefuldere. Eksempelvis kan fremhæves, at hvis Løven ophævede de særlige Husdyrvoldgiftsretter og atter henlagde disse Sager til de almindelige Domstole, vilde ingen Dommer kunne nægte at overtage de paagældende Sager, medens Dommerne omvendt ikke kunde være pligtige at overtage administrative Forretninger til Lettelse af Politimesteren.“

Denne Bemærkning fremtræder som en autentisk Fortolkning af Dommens Rækkevidde, og den opfordrer efter Mindretallets Opfattelse stærkt til en nærmere Overvejelse af, om den Forøgelse af Dommernes Embedsomraade og Ansvar, der her foreslaas, overhovedet vil vise sig gennemførlig.

Udvidelsen *kan*, som det nedenfor nærmere skal paavises, blive af meget betydeligt Omfang i begge Henseender. Ingen kan sige, hvorledes det vil gaa, men Muligheden for en betydelig Udvidelse er ikke fjærnt.

Det kan naturligvis siges, at der i hint Tilfælde kun var Tale om en kgl. Anordning, medens der her vil foreligge en Lov. Men dette er neppe afgørende. Det vil ikke være stemmende med Grundlovens § 71 ved Lov at henlægge hvilke som helst Forretninger til Dommerembederne. Naar Grundloven har gjort Dommernes Stilling saa stærk, at den har fundet det fornødent særlig at forbeholde